

Stillhetens revolution

Nina Matthis

Skrivet 3 juli 2009. Soul Word: 20 juli 2009

Det tycks finnas en kollektiv längtan efter stillhet. Har du också lagt märke till det? Man kan gå på yoga, på meditation, på kurser där man lär sig att äta russin – mycket långsamt. Eller gästa en kursgård där alla deltagare är tysta i flera dagar eller kanske veckor ibland. Man kan gå pilgrimsleder, helst för sig själv, för att komma allt närmre sin inre kärna. Man kan knacka på hos ett buddhistiskt kloster och be att få stanna där i lugnet en stund. Och det är alldeles naturligt att göra det. Ingen frågar varför. Alla vet vad det handlar om. Sinnesfrid är inte bara ett accepterat ändamål, det är till och med eftertraktat och anses klokt.

Försiktigt tar vi, kollektivt sett, ett steg närmre oss själva. Vi har insett att allt inte handlar om mer och mer, utan snarare om mindre och mindre. Vi börjar ”skala löken” - ta bort lager efter lager av allt oväsentligt som inte längre ger oss någonting. Vi trodde en gång att vi faktiskt behövde alla dessa händelser, prylar, åsikter och känslor (och gjorde det säkert då). Men i stillheten upplever vi dess obetydlighet. Vi upptäcker vad de egentligen är – just skal, eller med ett annat ord; förgänglighet.

I stillheten hör vi något annat. Kanske inte med en gång, men efter ett litet tag; en röst – eller kanske ett rop. Men det där ropet hörs inte på det vanliga sättet. Det är mer som en närvaro av ett mycket angeläget slag. Den närvaron vill verkligen att vi ska lyssna; att vi ska närma oss den, att vi ska känna igen den - och på så vis minnas vem vi egentligen är.

Och så sakta börjar vi minnas oss själva.

Hittills har vi börjat förstå vad *vi inte är*; händelserna, prylarna, åsikterna och känslorna. Men nu börjar vi förstå vad *vi är*. Bortom allt det som vi inte är, växer Närvaron. Vi behöver inte göra någonting för att den ska växa. Vi behöver inte tänka något särskilt, inte känna något särskilt. Den växer, som av sig självt, när vi medvetet släpper fram den inom oss.

Så plötsligt skiftar allt plats, och vi upplever att Närvaron är vi själva! Och bortom den finns det där förgängliga, det som förut upptog all vår tid. *Det är vi själva som växer*. Och det som tidigare förtrollat oss blir mindre, svagare och tonar bort.

Kan du tänka dig vad som händer på jorden, när allt fler människor minns vilka de egentligen är?

Jag för min del tror att det blir revolution! Medvetandets revolution. Den revolutionen kommer inte att göra något väsen av sig i det yttre. Den förändrar oss inifrån. En efter en upptäcker vi att Ljuset finns inom oss och att Kärleken är oändligt mycket större än vad vi

tidigare trott. Vi kan inte hjälpa att vi älskar alla människor vi möter. Vi kan inte hjälpa att vi värnar om alla varelser, som om vi vore *ett*. Vi är fullkomligt förvandlade till den *vi är*, och jorden förvandlas helt stilla.